

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Lukáše Pišvejce a soudců
JUDr. Veroniky Burianové a Mgr. Aleše Smetanky ve věci

žalobce: **AUTO GAMES, a.s.**, IČO 25544608
se sídlem Za Olšávkou 365, 686 01 Uherské Hradiště
zastoupena Bronislavem Žejdlem
bytem Josefa Kajetána Tyla 1568, 356 01 Sokolov

proti
žalovanému: **Generální ředitelství cel**
se sídlem Budějovická 1387/7, 140 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 2. 2022, č. j. 8778/2022-900000-312,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Vymezení věci

1. Dne 15. 6. 2020 provedl Celní úřad pro Karlovarský kraj (dále jen „*celní úřad*“) kontrolu zaměřenou na dodržování zákona č. 186/2016 Sb., o hazardních hrách (dále jen „*zákon o*

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

hazardních hrách“), v provozovně „HERNA VICTORIA“ na adrese Slovanská 2665, 352 01 Aš (dále jen „*provozovna*“) a dodržování podmínek stanovených žalobci v povoleních, a to v základním povolení a v povolení k umístění herního prostoru vydaným Městským úřadem v Aši rozhodnutím ze dne 15. 5. 2020, č. j. MUAS/13956/2020/OF. Nebylo sporu o tom, že při kontrole pan L. P. D. (dále jen „*povinná osoba*“) předložil dokumenty týkající se technických herních zařízení umístěných v provozovně včetně seznamu osob pověřených k jednání s kontrolním orgánem (dále jen „*seznam pověřených osob*“), který povinnou osobu nezahrnoval. O kontrole byl sepsán záznam č. j. 88170-2/2020-540000-61 a následně byl žalobce dodatečně informován o zahájení kontroly. Dne 13. 7. 2020 byl žalobci doručen protokol celního úřadu o kontrole ze dne 8. 7. 2020, jímž byl žalobce marně vyzooměn o tom, že je oprávněn podat námitky proti kontrolnímu zjištění v protokolu do 15 dnů ode dne doručení protokolu.

2. Následně po provedeném řízení vydal dne 13. 10. 2020 celní úřad rozhodnutí č. j. 88170-12/2020-540000-12 (dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“), jímž shledal žalobce jako provozovatele ve smyslu ustanovení § 6 zákona o hazardních hrách vinným tím, že v čase kontroly dne 15. 6. 2020 ve 12:15 hod. v provozovně porušil podmínku uvedenou v části V bodu 23 základního povolení, resp. v rozhodnutí č. j. MF-28727/2017/34-48 ze dne 18. 3. 2020 (dále jen „*základní povolení*“), jelikož nepřijal taková opatření, aby kdykoliv po celou provozní dobu byla v herním prostoru přítomna pověřená osoba provozovatelem oprávněná jednat v provozních záležitostech herního prostoru s místně příslušným celním úřadem, čímž naplnil skutkovou podstatu přestupku dle ustanovení § 123 odst. 1 písm. c) zákona o hazardních hrách. Žalobci byla prvoinstančním rozhodnutím uložena pokuta ve výši 5 000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1 000 Kč.
3. Odvolání žalobce proti prvoinstančnímu rozhodnutí bylo zamítnuto rozhodnutím žalovaného ze dne 4. 2. 2022, č. j. 8778/2022-900000-312 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), a prvoinstanční rozhodnutí bylo potvrzeno.

II.

Žaloba

4. V prvním žalobním bodu žalobce uvedl, že odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí neposkytuje skutkovou a právní oporu výroku, protože se správní orgán nevypořádal s podklady ve spisovém materiálu a odůvodnění postrádá logické úvahy, směřující k vydání rozhodnutí a výkladu právních předpisů. Správní orgány porušily zásadu legality, kdy zjištěný skutkový stav není v souladu s aplikovanými hmotněprávními předpisy ve výrokové části, přitom rozhodná byla „nepřítomnost pověřené osoby v herním prostoru“. Právní opora výroku absentuje rovněž i u odůvodnění napadeného rozhodnutí, které přejímá tvrzení celního úřadu, aniž by na ně reagovalo v souvislosti na argumenty žalobce, čímž byla porušena zásada zneužití správního uvážení. Porušení zásady řádného odůvodnění spočívalo v tom, že žalovaný neprovedl řádné skutkové zjištění v souvislosti s důkazy navrhovanými žalobcem a vyvracející to, co bylo žalobci kladeno za vinu.
5. V druhém žalobním bodu žalobce namítl, že správními orgány bylo porušeno jeho právo na obhajobu a zásada presumpce neviny tím, že mu bylo znemožněno vyslýchat svědky podle čl. 6 písm. d) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Správní orgány tak nedaly žalobci možnost vyvrátit skutečnosti tvrzené správním orgánem a tím poskytnout důkaz o opaku. Žalobcem navrženými důkazy by bylo jednoznačně prokázáno, že se v herním prostoru nacházela příslušná pověřená osoba. Ze spisu vyplývá, že příslušná pověřená osoba se v herním prostoru nacházela, což žalobce mohl prokázat i

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

navrhovanými důkazy, kdy nic jiného nebylo žalobci dáváno za vinu. Není zřejmé, proč žalovaný polemizoval s tím, že by pověřená osoba, pokud by byla poučena pár hodin před předmětnou kontrolou, učinila kroky k předložení správného dokumentu - žalobci není dáváno za vinu nepředložení dokumentu, ale nepřítomnost pověřené osoby v herním prostoru, když vymezení skutku jeho popisem ve výroku je rozhodující. Žalobce označil za porušení zásady materiální pravdy to, že žalovaný hodnotil předložení dokumentu jako účelové bez toho, aniž by vyslechl navrhované svědky, kteří existenci dokumentu měli potvrdit. Žalovaný tedy hodnotil výpovědi svědků jako nepravdivé, aniž by tyto výpovědi byly provedeny a on tak mohl posoudit jejich věrohodnost, resp. účelovost dokumentu. Stejně by se mohl dozvědět i to, zda povinná osoba učinila nějaké kroky v souvislosti s předložením nesprávného dokumentu kontrolní skupině, případně zda byla upozorněna na to, že není oprávněnou osobou ve smyslu zákona a že k předložení „špatného“ dokumentu došlo omylem, tudíž by ani nebyla naplněna skutková podstata přestupku. Žalobci bylo v napadeném rozhodnutí kladeno k tíži, že nevyužil svého práva na podání námitek, ač zmatečně bylo předtím uvedeno, že mu to k tíži přičítáno nebylo. Žalobce zdůraznil, že dokument předložil během správního řízení na základě „doporučení“ kontrolních orgánů, kterého se mu dostalo v rámci jiných správních řízení. I pokud by bylo pravdou, že nebyla předložena dokumentace k pověřené osobě, nevyvrací to, že pověřená osoba není pověřenou osobou. Součástí spisového materiálu nemůže být záznam o proškolení v den kontroly, neboť tuto skutečnost se měl žalovaný dozvědět právě z navrhovaných důkazů a podání žalobce ze dne 23. 9. 2020 a jeho přílohy. Pokud by tedy žalovaný akceptoval navrhované důkazy, součástí spisového materiálu by byl i tento záznam a zdůvodnění předložení chybného formuláře, ačkoliv správný byl v herním prostoru k dispozici. Navrhované výsledky tří osob byly podstatné k prokázání toho, zda povinná osoba byla či nebyla v době kontroly pověřenou osobou, jelikož toto a nic jiného není kladeno žalobci za vinu (je zadokumentováno, že právě tato osoba se v herním prostoru nacházela). Není proto zřejmé, proč by měl žalobce uvádět jiné skutečnosti, které nejsou podstatné pro vyvrácení výroku o vině.

6. Žalobce navrhl, aby soud zrušil napadené i prvoinstanční rozhodnutí.

III.

Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný s odkazem na odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl následující.
8. Pokud žalovaný v napadeném rozhodnutí vypořádal podstatu odvolací námítky, nevznikla mu povinnost argumentaci opakovat ve vztahu k namítaným porušením zásad správního řízení. Správním orgánům podle judikatury, na niž žalovaný odkázal, vznikla povinnost, pokud navržené důkazy neprovedly, tento postup odůvodnit ve svých rozhodnutích. V posuzované věci správní orgány neprovedení svědeckých výpovědí odůvodnily a právo na obhajobu tak nebylo porušeno. Informace namítané žalobcem bylo jisté možno poskytnout i písemně, a to i formou vyjádření k podkladům rozhodnutí. Správní orgány řádně odůvodnily, proč dospěly k závěru, že se žalobce stíhaného jednání dopustil a jejich argumenty vyvracející námítky žalobce ob stojí jako celek – není vyžadováno, že odůvodnění správního rozhodnutí reagovalo na výslovně na každou námitku odvolatele, pokud je prezentován názor odlišný od odvolatele.
9. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

Rozhodnutí bez nařízení jednání

10. Vzhledem k tomu, že s tímto postupem vyslovili výslovný souhlas oba účastníci řízení (žalovaný ve vyjádření k žalobě a žalobce v podání ze dne 6. 9. 2022), rozhodl soud v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání.

V.

Posouzení věci

11. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.
12. Žaloba není důvodná.
13. Soud při posouzení důvodnosti žaloby vyšel z následující právní úpravy.
14. Podle § 87 odst. 2 zákona o hazardních hrách v základním povolení ministerstvo stanoví hazardní hru, na niž se povolení vydává, její druh a podmínky jejího provozování a schválí herní plán a zařízení, jehož pomocí má být hazardní hra provozována. Podle § 123 odst. 1 písm. c) zákona o hazardních hrách dále platí, že právnická nebo podnikající fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že provozuje hazardní hru v rozporu s podmínkami jejího řádného provozování stanovenými v základním povolení, schváleným herním plánem nebo provozuje hazardní hru prostřednictvím jiného modelu technického zařízení, než jaký byl v základním povolení schválen. Podle § 123 odst. 7 písm. a) zákona o hazardních hrách lze za tento přestupek uložit pokutu do 50 000 000 Kč.
15. Mezi účastníky nebylo sporné, že bod 23 výroku V základního povolení žalobce mj. stanovil, že žalobce je povinen přijmout taková opatření, aby kdykoli po celou provozní dobu byla v herním prostoru přítomna pověřená osoba provozovatelem oprávněná jednat v provozních záležitostech herního prostoru s místně příslušným celním úřadem. Pověření k činnosti dle předchozí věty, nebo jeho kopie, musí být v herním prostoru k dispozici.
16. Soud předně konstatuje, že napadené rozhodnutí tvoří podle judikatury správních soudů z hlediska soudního přezkumu jeden celek s rozhodnutím prvoinstančním (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003-56, publ. pod č. 534/2005 Sb. NSS, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 10. 2021, č. j. 7 As 447/2019-60, bod 22).
17. Soud se zabýval nejprve přezkoumatelností napadeného rozhodnutí, neboť pokud by soud tuto vadu, kterou musí zkoumat ex offio, shledal, bylo by nutné napadené rozhodnutí zrušit, protože by ho pro tuto vadu nebylo možno věcně přezkoumat. K nepřezkoumatelnosti rozhodnutí poukazuje soud na ustálenou judikaturu správních soudů, a to zejména na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008-13, v němž kasační soud uvedl: „*Za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost lze v obecné rovině považovat zejména ta rozhodnutí, která vůbec neobsahují právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou jednoznačné ve vztahu k výroku. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů rozhodnutí pak musí být založen na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatcích odůvodnění soudního rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody. [...] Přestože je třeba na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí z hlediska ústavních principů důsledně trvat, nemůže být chápána zcela dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován ve světle*

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

okolností každého jednotlivého případu. Zároveň tento závazek nemůže být chápán tak, že vyžaduje za všech okolností podrobnou odpověď na každý jednotlivý argument účastníka.“ Soud nezjistil, ani že by napadené rozhodnutí bylo nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, ani pro nesrozumitelnost. Důvody rozhodnutí, aniž by soud posuzoval v této fázi jejich správnost, odůvodňují výrok rozhodnutí. Napadené rozhodnutí není ani nesrozumitelné, protože je zřejmé, jakým způsobem a proč bylo rozhodnuto. Je jasné, jaký skutkový stav správní orgány zjistily, jak ho právně posoudily, z jakých podkladů správní orgány při svém rozhodování vycházely a jaké úvahy je k vydání rozhodnutí vedly.

18. Klíčovou žalobní námitkou je tvrzení, že správní orgány nezjistily dostatečně skutkový stav v rozsahu potřebném pro svá rozhodnutí tím, že neprovedly k důkazu žalobcem navržené výslechy svědků. V tom spatřuje žalobce i porušení různých základních zásad správního řízení.
19. Žalobce ve vyjádření k podkladům tvrdil, že v den kontroly před jejím započatím byla určena jako odpovědná osoba povinná osoba a že doklad o tom byl v době kontroly v provozovně uložen. K tomu navrhl provést výslech tří svědků, kteří měli jeho tvrzení prokázat: P. T. měl potvrdit provedení poučení a zapsání povinné osoby před provedenou kontrolou do formuláře a jeho umístění na provozovnu, povinná osoba měla potvrdit, že byla řádně poučena jako odpovědná osoba a vyjádřit se k tomu, z jakého důvodu předložila nesprávný formulář, ačkoli se správný v herním prostoru nacházel, a J. V. měl potvrdit, že povinná osoba je skutečně odpovědná osoba oprávněná jednat v provozních záležitostech s kontrolními orgány vzhledem k tomu, že mu byla tato osoba oznámena vedoucím herního prostoru, a dále měl předložit dokumentaci o provedeném školení a poučování o povinnostech vyplývajících z hazardního zákona. Shrnuto, žalobce tvrdil, že povinná osoba v době kontroly celního úřadu byla oprávněna s celním úřadem jednat a že doklad o tom byl v době kontroly uložen v provozovně, a navrhl k prokázání tohoto tvrzení výslechy třech svědků.
20. Na str. 3 až 5 prvoinstančního rozhodnutí celní úřad k tomu konstatoval, že seznam pověřených osob předložený při kontrole povinnou osobu nezahrnoval, kdy tvrzení žalobce vyvrací fakt, že pověření povinné osoby nebylo v době kontroly na provozovně, protože by ho jinak povinná osoba kontrolnímu orgánu celního úřadu předložila, přičemž lze předpokládat, že na absenci podpisu v dokumentu byla povinná osoba při kontrole příslušníky celní správy dotázána. Vzhledem k tomu dospěl celní úřad k závěru, že povinná osoba byla teprve dodatečně účelově dopsána na seznam pověřených osob, a doplnil, že to však není pro shledání viny relevantní, jelikož podstatou naplnění skutkové podstaty je skutečnost, že v rámci kontroly byl předložen seznam pověřených osob nezahrnující povinnou osobu. Celní úřad dodal, že závěr o účelovosti dodatečného doplnění seznamu pověřených osob podporuje fakt, že žalobce nereagoval již na možnost podání námitek do protokolu. Žalobcem navržené výslechy celní úřad pro nadbytečnost neprovedl, protože měl za zjištěné, že povinná osoba nebyla v době kontroly zapsána v seznamu pověřených osob a byla tam účelově dopsána až po provedené kontrole.
21. Na str. 6 až 9 napadeného rozhodnutí se žalovaný k této otázce vyjádřil následovně: Celní úřad netvrdil, že by povinná osoba byla dotázána na absenci podpisu, pouze uvedl, že zmíněný postup lze za daného skutkového stavu předpokládat. Žalovaný aproboval závěr celního úřadu, že dodatečné předložení dokumentu, na který byla povinná osoba ručně připsána, bylo účelové - pokud by k takovému proškolení skutečně došlo pár hodin před předmětnou kontrolou, byla by povinná osoba srozuměna s povinnostmi pověřené osoby, resp. by o provedeném proškolení kontrolní skupinu informovala, popř. učinila by kroky Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

k tomu, aby předložila kontrolní skupině dokument, který několik hodin před předmětnou kontrolou podepsala a v souladu se zákonem tento dokument v provozovně uchovala. Pokud měl žalobce k dispozici dokument s povinnou osobou, měl dostatečný prostor tento dokument předložit a jde k jeho tíži, že svého práva nevyužil. Povinná osoba předložila kontrolní skupině dokumentaci, kde nebyla vedena jako osoba pověřená jednat s místně příslušným celním úřadem, stejně tak není součástí spisového materiálu záznam o tom, že na proškolení, které mělo proběhnout téže den, kontrolní skupinu upozornila. Celní úřad správně aplikoval příslušné právní normy a vyvodil z toho patřičné závěry. Základní povolení jasně definuje povinnost provozovatele přijmout taková opatření, aby kdykoli po celou provozní dobu byla v herním prostoru přítomna pověřená osoba provozovatelem oprávněná jednat v provozních záležitostech herního prostoru s místně příslušným celním úřadem a toto pověření k činnosti mít v herním prostoru k dispozici. Žalovaný zdůraznil, že žalobcem navržení tři svědci měli prokázat poučení a zapsání povinné osoby před provedenou kontrolou do formuláře a jeho umístění na provozovnu, kdy provedení těchto výsledků by bylo nadbytečné. Žalovaný přitom souhlasil se závěrem celního úřadu, že žalobce neprokázal dle § 21 odst. 1 zákona o přestupcích, že vynaložil veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránil, kdy žalobce po doručení protokolu o kontrole neuplatnil námitky, ač z jeho vyjádření vyplývá, že dokument obsahující pověření povinné osoby existoval a měl jej k dispozici.

22. Ve sporu jde podle soudu o to, zda imperativ bodu 23 výroku V základního povolení je nutno vyložit buď tak, že ho lze naplnit jen tak, že při kontrole celního úřadu přítomná osoba kontrolujícím osobám písemným dokumentem prokáže, že je oprávněna jednat s celním úřadem, nebo tak, že provozovatel učiní své povinnosti zadost, pokud pověřovací dokument pro osobu přítomnou při kontrole, účinný ke dni kontroly, doloží později. Podle soudu je správný první výklad a opírá to o jazykový a logický výklad sporného ustanovení základního povolení.
23. Základní povolení totiž výslovně stanoví v první větě, že *kdykoli po celou provozní dobu* (pokud jde o časové určení) *v herním prostoru* (pokud jde o místní určení) musí být přítomna osoba pověřená provozovatelem. Zjevně v úzké vazbě na tento příkaz základní povolení stanoví, že dokument o pověření osoby podle předchozí věty musí být *v herním prostoru k dispozici*. Podle soudu z toho vyplývá, že stanovený požadavek směřuje k tomu, aby osoba nacházející se v daný čas na daném místě byla schopna kontrolujícím osobám dokument o svém pověření předložit. Nejde tedy o to, aby dokument mohl být předložen později a doložit zpětně pověření přítomné osoby, ale o to, aby byl stanovený dokument předložen při kontrole. Nesprávnost druhého výkladu vyplývá z toho, že by v takovém případě byl obsolentní požadavek na umístění pověřovací listiny v provozovně. Pokud by bylo možné pověřovací dokument předkládat po ukončení kontroly, nemělo by žádný smysl ukládat umístění dokumentu v provozovně. Logika stanoveného příkazu též vylučuje, aby se mu dalo vyhovět tím, že provozovatel bude tvrdit a prokazovat, že sice pověřovací listinu při kontrole přítomná osoba nepředložila, ale objektivně listina v době kontroly v provozovně byla. Smysl uložené povinnosti je totiž naprosto zřejmý – aby kontrolujícím osobám bylo *při kontrole* prokázáno, která osoba je provozovatelem pověřená a zda je kontrole přítomná. Jedině tak lze vysvětlit požadavek základního povolení na to, aby pověřovací listina byla k dispozici v provozovně.
24. Soud tedy poté, co takto vyložil sporné ustanovení základního povolení, vzhledem k žalobním námitkám primárně posuzoval, zda byl závěr o spáchání přestupku odůvodněn obsahem správního spisu.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

25. Žalobce nespороval, že mu ze základního povolení vyplynula povinnost zajistit jednak přítomnost pověřené osoby v provozovně a jednak umístění jejího pověření v provozovně. Žalobce nespороval ani to, že při kontrole celního úřadu nebyla v provozovně přítomná žádná osoba, která by předložila své pověření. Není tedy sporu o tom, že při kontrole nebylo kontrolujícím osobám předloženo pověření k jednání s celním úřadem pro osobu přítomnou při kontrole. Soud z tohoto důvodu tedy aprobuje závěr správních orgánů, že žalobce porušil bod 23 části V základního povolení tím, že nezajistil, aby v době kontroly byla v provozovně přítomna osoba jím pověřená.
26. Soud dále posuzoval, zda byla práva žalobce zkrácena tím, že nebyly provedeny jím navržené důkazy. Ani zde soud nepřisvědčil žalobní argumentaci. Žalobce totiž své důkazní návrhy směřoval k prokázání tvrzení, že doklad o pověření osoby přítomné při kontrole byl v době kontroly uložen v provozovně. Soud však výše vyložil, že i kdyby tomuto tak bylo, žalobce by to nevyvinilo, protože by to nic nezměnilo na rozhodném nesporném skutkovém zjištění správních orgánů, že osoba přítomná v provozovně při kontrole svůj pověřovací dokument nepředložila. Posouzení celního úřadu, aprobované žalovaným, že „(...) to, zda byla či nebyla zapsána povinná osoba v seznamu pověřených osob před či po realizované kontrole není pro shledání viny relevantní, jelikož podstatou naplnění skutkové podstaty je skutečnost, že v rámci kontroly byl předložen dokument – seznam pověřených osob, přičemž žádná z uvedených osob nebyla v provozovně v době kontroly přítomna“, je tedy správné. Jelikož důkazní návrhy žalobce směřovaly k prokázání skutečnosti, která byla pro rozhodnutí o vině žalobce irelevantní, bylo by nevhodné je provádět. Závěr správních orgánů o nadbytečnosti navržených svědeckých výpovědí tedy soud aprobuje. Správní orgány tedy nepochybily, pokud tři svědecké výpovědi navržené žalobcem k důkazu neprovedly.
27. Ke konkrétním žalobním námitkám uvádí soud následující.
28. Jak soud výše uvedl, shledal napadené i prvoinstanční rozhodnutí přezkoumatelnými. Soud nesouhlasí s obecným tvrzením žalobce, že odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí neposkytuje skutkovou a právní oporu výroku rozhodnutí, protože se celní úřad nevypořádal s podklady ve spisovém materiálu. Celní úřad dospěl ke skutkovému zjištění, že osoba přítomná v provozovně žalobce při kontrole nepředložila doklad o svém pověření, a toto skutkové zjištění správně podřadil pod porušení povinnosti stanovené v bodě 23 části V základního povolení, které žalobci přikazovalo, aby kdykoli po celou provozní dobu byla v herním prostoru přítomná pověřená osoba provozovatelem oprávněná jednat v provozních záležitostech herního prostoru s místně příslušným celním úřadem, přičemž pověření k činnosti dle předchozí věty, nebo jeho kopie, měla být v herním prostoru k dispozici. Závěr, že zjištěným jednáním žalobce byla porušena právě popsaná právní povinnost, je logický a opírá se o obsah správního spisu (zejména protokol o kontrole a při něm předložené listiny). Závěr, že porušení povinnosti základního povolení představuje předmětný přestupek spočívající v porušení podmínek základního povolení, je též logický. Podle soudu tedy odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí nepostrádá logické úvahy, směřující k vydání rozhodnutí a výkladu právních předpisů.
29. Žalobce dále namítal, že správní orgány porušily zásadu legality (zákonnosti), protože byl shledán vinným tím, že v provozovně nebyla přítomna pověřená osoba, avšak tento závěr správními orgány odůvodňován tím, že nepředložil při kontrole pověřovací listinu. Ani zde k žádnému pochybení správních orgánů nedošlo, protože, jak soud vyložil výše, obě věty základního povolení týkající se přítomné pověřené osoby je nutno vykládat ve vzájemné souvislosti. K porušení sporného ustanovení základního povolení tedy dojde. Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

tehdy, pokud osoba nacházející se v čase kontroly v provozovně nepředložila kontrolujícím osobám svůj pověřovací dokument. Pokud tedy ve výroku prvoinstančního rozhodnutí celní úřad popsal, jakou povinnost základního povolení žalobce porušil (kdy, kde a čím), a toto zjištění je opřeno o obsahu spisu, k žádné nezákonnosti nedošlo.

30. Jak bylo vyloženo výše, prvoinstanční a napadené rozhodnutí tvoří z hlediska soudního přezkumu jeden celek. Proto není nezákonným postupem, pokud odvolací orgán odkáže ve svém rozhodnutí na zjištění, závěry a posouzení správního orgánu prvního stupně. Není smyslem opakovat úvahy, pokud s nimi autor rozhodnutí souhlasí – rozhodné je toliko to, zda jde o úvahy správné a zákonné. Napadené rozhodnutí tudíž nemůže trpět nezákonností z důvodu namítaného žalobcem, že přejímá východiska celního úřadu. Nemohla tím být ani porušena zásada správního uvážení, jak tvrdí žalobce v žalobě. Bylo na žalobci, aby v žalobě identifikoval, v čem jsou úvahy nesprávné či nezákonné, avšak jejich nezákonnost nemůže plynout jen z toho, že byly odvolacím orgánem aprobovány. Pokud žalobce namítal, že žalovaný porušil zásadu řádného odůvodnění ve vztahu k žalobcem navrhovaným důkazům, mohlo by jít o důvodnou žalobní námitku, vedle splnění dalších podmínek jako možný kauzálně propojený atak zákonnosti rozhodnutí, pouze tehdy, pokud by směřovala k nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. V takovém případě by správní orgány v odůvodnění svých rozhodnutí nesměly vysvětlit, proč navržené důkazy provedeny nebyly. Takový stav však nenastal. Žalovaný v napadeném rozhodnutí aproboval závěr celního úřadu, že provedení výsledků by bylo nadbytečné, protože rozhodné bylo, že toto pověření nebylo předloženo při kontrole, resp. do pověřovací listiny byla povinná osoba účelově dopsána až po provedené kontrole. Důvod, proč navržené výsledky správní orgány neprovedly, je tedy z jejich rozhodnutí zřejmý a nevede k závěru o jejich nepřezkoumatelnosti.
31. Žalobce dále dovozoval z toho, že správní orgány neprovedly jím navržené výsledky svědků, porušení svého práva na obhajobu a zásady presumpce neviny. Námitka nebyla důvodná, protože žalobcem navržené důkazy byly nadbytečné, neboť se vztahovaly ke skutečnostem irelevantním pro rozhodnutí o jeho vině. Jeho právo navrhopvat důkazy a na provedení relevantních důkazů tak nebylo porušeno, stejně tak nedošlo k tomu, že by správní orgány jeho vinu bez dostatečných skutkových zjištění presumovaly. Pokud žalobce namítal, že mu správní orgány neprovedením jím navržených výsledků odňaly možnost vyvrátit skutečnosti tvrzené správními orgány, pominul, že jím navržené důkazy se nevztahovaly ke zjištěním relevantním pro rozhodnutí o jeho vině, které žalobce nespороval. Žalobcem navrženými důkazy by podle jeho tvrzení mohlo být prokázáno, že se v herním prostoru nacházela osoba, kterou předtím pověřil, ale pro rozhodnutí ve věci bylo významné to, zda se osoba přítomná při kontrole svým pověřením prokázala, což bylo obsahem a smyslem povinnosti základního povolení, jejíž porušení bylo žalobci kladeno za vinu.
32. Soud znovu zdůrazňuje, že skutkovou větu prvoinstančního rozhodnutí je nutno vykládat ve smyslu obou výše citovaných vět odst. V bodu 23 základního povolení, interpretovaných podle jejich obsahu a účelu. Předmětné dvě věty nelze vykládat izolovaně, ale společně tak, že povinnost stanovená žalobci základním povolením spočívala v tom, aby osoba přítomná při kontrole celního úřadu předložila své pověření. Pokud při kontrole své pověření přítomná osoba nepředložila, stanovenou povinnost žalobce porušil. Z obsahu prvoinstančního a napadeného rozhodnutí je zřejmé, že právě toto bylo jednání, které správní orgány kladly žalobci za vinu. Prvoinstanční a napadené rozhodnutí nelze vyhodnotit tak, jak činí žalobce v žalobě, že šlo toliko o nepřítomnost pověřené osoby při

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

kontrole, neboť z nich jednoznačně vyplývá, že šlo o nepřítomnost osoby, která by své pověření při kontrole celnímu orgánu prokázala. Žalobní argumentace spočívající v tom, že by logikou správních orgánů pracovník celního úřadu nebyl ve služebním poměru po dobu, kdy u sebe nemá služební průkaz, není přiléhavá: Trvání služebního poměru celníka nemá žádnou souvislost s tím, zda u sebe celník má či nemá služební průkaz, kdy způsob prokazování příslušnosti celníka k celní správě reguluje § 20 zákona č. 17/2012 Sb., o Celní správě České republiky.

33. Závěr správních orgánů o účelovosti obhajoby žalobce, že ve skutečnosti účinné pověření bylo umístěno v provozovně v době kontroly, aniž bylo kontrolujícím osobám předloženo, hodnotí soud jako nadbytečný, ale lze přisvědčit správním orgánům, že tyto pochybnosti postup žalobce a jím tvrzené skutečnosti vzbuzují. Správní orgány k závěru o účelovosti dodatečně předloženého pověřovacího dokumentu dospěly jednak z jeho obsahu (ručně dopisovaný text) a jednak z faktu, že při kontrole předložen nebyl a nebylo jím žalobcem argumentováno ani v námitkách proti protokolu o kontrole. Jinými slovy, správní orgány závěr o účelovosti dodatečného pověřovacího dokumentu opřely o jasná, žalobcem nezpochybněná, fakta. Z rozhodnutí správních orgánů vyplývá, že správní orgány, i kdyby svědci navržené žalobcem vypověděli to, co žalobce tvrdil, by měly jejich výpovědi za nevěrohodné, když by měly za prokázané, že dodatečně předložený pověřovací dokument byl pořízen po provedení kontroly. Takovému závěru soud nemůže přisvědčit, protože se domnívá, že ho nelze učinit bez toho, aniž by byli navržené svědci vyslechnuti. Toto však nečiní napadené rozhodnutí nezákonným, protože zda byl či nebyl dodatečně předložený pověřovací dokument zhotoven před či po kontrole, není pro rozhodnutí o vině žalobce významné - rozhodující je to, že pověřovací listina předložená při kontrole byla jiného obsahu.
34. Soud však nesouhlasí s úvahou žalobce, že důvod, proč je vadou řízení, že nebyly provedeny navržené výslechy, je to, že jimi mohlo být prokázáno, zda a jaké kroky žalobce učinil v souvislosti s předložením nesprávného dokumentu kontrolní skupině, zda byla povinná osoba upozorněna na to, že není pověřenou osobou ve smyslu zákona a zda k předložení „špatného“ dokumentu došlo omylem, protože žádnou z těchto skutečností žalobce v průběhu správního řízení neuváděl jako skutečnost, již by měly navržené důkazy prokázat.
35. Pokud jde o námitky proti protokolu o kontrole, platí, že správní orgán nemůže odmítnout provést důkazy zpochybňující kontrolní zjištění jen proto, že účastník nepodal proti kontrolnímu zjištění námitky podle § 13 kontrolního řádu (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. února 2014, č. j. 6 Ads 46/2013 - 35, č. 3027/2014 Sb. NSS, či rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 27. srpna 1993, č. j. 6 A 82/93 - 21). Nepodání námitek proti kontrolnímu zjištění tudíž nemůže vést k závěru o vině. Pokud však jde o hodnocení účelovosti jednání účastníka, obecně lze vyjít z toho, že tato skutečnost může v souhrnu s dalšími závěr o účelovosti podporovat, víc však nic. Žalobcem citované pasáže správních rozhodnutí vydaných v jiných věcech nelze vyhodnotit jako „doporučení“ kontrolních orgánů, aby účastník směřoval svou obhajobu jen do navazujícího správního řízení. Žalobce se též mylí, když má za to, že jím dodatečně předložený pověřovací dokument není součástí spisového materiálu. Též žalobci nelze přisvědčit v tom, že neprovedení navržených výslechů mu zabránilo prokázat důvody předložení chybného formuláře, ačkoliv správný formulář byl v herním prostoru k dispozici – žalobce takové důvody mohl v průběhu správního řízení ve svých podáních tvrdit a jeho tvrzení mohly správní orgány převzít, avšak to žalobce neučinil.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

36. Soud shrnuje, že správní orgány zjistily stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, přičemž své závěry ohledně spáchání přestupku a přestupkové odpovědnosti žalobce řádně odůvodnily ve svých rozhodnutích, přičemž postupovaly v souladu se zásadami správního řízení a správního trestání. Soud neshledal, že by rozhodnutí správních orgánů byla nezákonná či že by předcházející správní řízení trpělo vadou, která by vyústila v závěr o nezákonnosti vydaných rozhodnutí.
37. Vzhledem k výše uvedenému soud nepovažuje žádnou žalobní námitku žalobce za důvodnou, a proto žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VI.

Náklady řízení

38. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. by měl právo na náhradu nákladů řízení žalovaný, když měl ve věci plný úspěch. Jelikož žalovanému nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 13. září 2022

Mgr. Lukáš Pišvejc v.r.
předseda senátu